

Jules glimlachte hoofdschuddend en Beyner vervolgde:

„Des te meer voor mijn, ik lust 'm nog altijd, als 'k 'm maar hou mag.”

Jules deed nog verscheidene pogingen om het gesprek weer op te vatten, maar het was alsof Beyner vond alreeds te veel gezegd te hebben. Hij antwoordde met norsche stem enkele woorden en dronk de flesch geheel leeg. Zijn oogen staarden vurig, soms wijd open en even later waren ze half gesloten, als die van een verdwaasde, die zich van de dingen rond zich heen niets bewust is.

Hij stond eindelijk van tafel op, met een in grijs vertrokken gezicht, plomp en ontevreden gebarend, zooals een man doet, die minachting voor een hem omringend gezelschap opzettelijk begeert te toonen.

Beyner ging de gang door, rukte onverschillig zijn pet van de kleerhanger en wilde naar buiten gaan. Jules volgde hem en vroeg:

„Heb je al dat geld van vanmorgen nog bij je?”

„Ja, en wat zou dat?”

„Je hebt 't toch niet allemaal nodig vanavond?”

„Nee, nee,.... Maar,.... Wat, wat kan jou dat verdomme? 'k Heb 'n hoop geld noodig vannacht.”

„Geef hier een deel in bewaring.”

Beyner zag Jules woedend aan, als wilde hij zeggen: „Waar bemoei je je mee.”

Jules vervolgde: „Al dat geld zal je vannacht zeker niet nodig hebben, neem vijftig gulden mee, met honderd franken doe je hier een heele boel.”

„Honderd franken! Pfhe.... Je moer! Wat heb ik vannacht an honderd franken? Verroest nou effetjes. Ik heb driehonderd minstens nodig.”

„Nou, neem dat dan en laat de rest hier.”

Beyner bleef Jules met ingehouden razernij bestaren, alsof hij hem te lijf wilde. Maar Jules keek hem kalm aan, en hij zag, hoe

Beyner's blik minder woest werd, en allengs berustender, tot wezenloos toe. Opeens trok Beijner zijn vest los, hij ontknoopte de zak daar binnen in, en telde veel van de rolletjes goud op een rond marmeren tafeltje uit. Twee hield hij er bij zich, met de andere ging hij naar de loge van den portier, waar juist de eigenaar stond van het hotel.

Jules zag hoe die man het geld nam, en een bewijs schreef. De machinist stak het bij zich. Beyner liep toen het hotel uit, als ware hij alleen geweest en Jules volgde hem.

Het vroom. Van over de Schelde waaide de wind ijziger.

„Ben jij daar ook nog?” zeide Beyner, toen hij Jules naast zich ontwaarde.

„Neem jij nou van mijn 'n raad aan, blijf thuis, 'k zie 't an je, straks verrek je van de malaria, met die kou, „la- mijn maar alleen scharrele.”

„Dat zal wel schikken,” antwoordde Jules, „ik wil hier ook wel wat rondkijken. Zullen we naar dat groote café chantant gaan? Je weet wel, dat groote hier?”

Beyner vond 't goed, maar als dien middag, sprak hij ook nu geen woord.

In het café chantant zat hij alles onverschillig aan te zien, maar zoodra een vrouw zong of danste, was zijn aandacht fel gespannen, en toen zes Engelsche danseressen kwamen, tuurde hij met strakken ernst, tot het gordijn weer daalde. Hij klapte rumoerig mee in zijn groezelige, gerimpelde werkmanshanden, en wellustig rolde 't van zijn dikke, zatte tong:

„Verdomd lekkere teeve. Net gomelastiek die beene!”

Telkens bestelde hij brandewijn met suiker, later cognac. Hij was reeds dronken toen zij beiden het lokaal verlieten. Nauwelijks wist hij, dat Jules naast hem stond, toen de kellner kwam om af te rekenen. Maar toen Jules zijn eigen deel betalen wilde, zeide Beyner goedig:

„La-sitten, ik betaal, je bent nou met mijn uit.”